

olvadás robájára a levegőben,
kéken ránk meredő dombokra – végig
ott van ezekben, ami kopik, ami tart.

HORVÁTH IMRE OLIVÉR FORDÍTÁSA

Mark Strand

A kert

[THE GARDEN]

Robert Penn Warrennek

Ragyog a kertben,
a gesztenye fehér lombján át,
apám kalapjának karimáján,
amikor a murván sétál.
A kertben, az időn kívül,
anyám mamutfenyő széken ül:
fény tölti meg az eget,
a ruhájának hajtásait,
mellette az összegabalyodó rózsákat.

És amikor apám lehajol,
hogy a fülébe súgjon valamit,
amikor felkelnek indulásra készen,
és a fecskék cikáznak,
és a Hold és a csillagok együtt
lebegnek el, ragyog.

Ahogy efölé a lap fölé hajolsz,
későn és egyedül, ragyog, még most is,
az elmúlása előtti pillanatban.

A képzet

[THE IDEA]

Norman Millernek

Mi is birtokolni szerettünk volna valamit, ami túlmutat azon a világon, amit ismerünk, túlmutat rajtunk, túl saját képzelőerőnkön, valamit, amiben mégis meglátjuk magunkat, és ez a vágy mindig valami más múlásával jött, az elhalványuló fényben, olyan hidegben, amikor a jég a tavon megreped és hangosan rian, és a hófúvás elfed minden földet, amit még látunk, és a fejünkben újra lejátszódnak múltbeli jelenetek, de fehérebb és kísértetiesebb színben, mint régen, hamis fordulatokkal és elrejtett kihagyásokkal, de sosem éreztük magunkat hozzá közelebb, mint amikor az esti szél feltette a kérdést: „Miért kell ez, és miért épp most? Menj oda vissza, ahova tartozol!”, és akkor egy kis faház tűnt elő a fagyos messzeségből, fényes ablakkal, mi meg csak ámuldozva álltunk előtte, csodálkoztunk, hogy ott van, és ki is tártuk volna az ajtót, beléptünk volna a ragyogásba, hogy átmelegedjünk, de éppen attól volt a miénk, hogy nem volt a miénk, ezért maradjon meg annak, üresen. Így képzeltük el.

Az életem

[MY LIFE]

Testem, a nagy játékbaba,
nem akar felkelni.
Nők játékszere vagyok.
Anyám

felültetett a barátainak.
“Mondj valamit”, unszolt.
Mozgattam a szám,
de nem jöttek szavak.

A feleségem levett a polcról.
Az ölébe tett. „Magunk miatt

szenvédünk”, súgta.
Ahogy némán feküdtem.

Most már a lányom
itat vízzel műanyag
cumisüvegből. „Te vagy
az igazi kisbabám”, mondja.

Szegény gyerek!
Szeme barna tükrébe nézek,
és magamat látom:
egyre zsugorodom,

olyan mélységbe süllyedek,
amiről nem is tudja, hogy létezik.
Fogytán a levegőm,
már többet nem jövök fel.

Belenövök a halálomba.
Kis életem egyre kisebb.
A világ zöld.
Minden semmi.

GEREVICH ANDRÁS FORDÍTÁSA

A. K. Ramanujan

Egy folyó

[A RIVER]

Maduraiban,
a templomok és költők városában,
akik városokról és templomokról énekeltek,

nyaranta
egy folyó kis patakká apad
a homokban,
lecsupasztva annak bordáit,
szalmát és női haját,
ami eltömíti a zsilipkapukat
a rozsdás rudaknál
a hidak alatt, rajtuk mindenhol
javítások foltjai,